

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy České republiky k Návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů
Č. J.	15/2023
DATUM ZPRACOVÁNÍ	17. února 2023
KONTAKTNÍ OSOBA	Dagmar Endrlová
TELEFON	225 279 603
E-MAIL	dendrlova@spcr.cz

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

1. K § 38, odst. 10 - Povinnost provádět kontinuální měření těchto vod v místě jejich vypouštění do vod povrchových a průběžně zaznamenávat, vyhodnocovat a uchovávat výsledky kontinuálního měření vypouštěných odpadních vod.

Svaz průmyslu požaduje zrušení odstavce. Nesouhlasíme se zavedením povinnosti provádět kontinuální měření navrhovaných látek. Domníváme se, že návrh není dostatečně technicky podložen a že nebyla dostatečně zhodnocena dostupnost v praxi spolehlivě funkčních zařízení pro navrhované účely. Rovněž není navrhované měření, resp. jeho vyhodnocování, dostatečně uvedeno do souvislostí s plněním již dnes stanovených emisních limitů a se vznikem havarijní situace tak, jak je popsána v §40 vodního zákona.

Svaz průmyslu navrhuje jako konstruktivní řešení dalšího postupu odstavce v současném znění vypustit a zřídit mezirezortní pracovní skupinu za účasti MŽP, MPO, krajů, Svazu průmyslu a dopravy ČR, případně dalších dotčených organizací, která by se tématu kontinuálního měření emisí do vod věnovala a definovala technicky a ekonomicky realizovatelná řešení.

Odůvodnění:

1. Pro kontinuální měření navržených látek v odpadních vodách není dle zkušeností našich členů ve všech případech dostupné technické řešení. Požadujeme doložit průzkum trhu, zda jsou vůbec dostupné dostatečně spolehlivé technologie pro kontinuální měření všech znečišťujících látek. Z pohledu Svazu průmyslu v současnosti nejsou pro řadu znečišťujících látek dostupné kontinuální analyzátory vůbec, pro některé látky pak jsou dostupné pouze takové, které jsou silně zatíženy chybou v porovnání s laboratorním měřením. Docházelo by tedy často k chybám souvisejícím s chybou měření a ne s faktickým stavem havárie. Řešení kontinuálního měření emisí konkrétních látek do vod je v praxi obtížně realizovatelné i díky značným rozptylům hodnot, kdy analyzátory jsou standardně nastaveny na rozsahy do max. 250 % běžně měřené hodnoty a skutečná emise znečištění zejména v případě havárie může být řádově vyšší.
2. Očekávaným výstupem z kontinuálního monitoringu by měla být signalizace stavu havárie. Vzhledem k tomu, že se zde jedná o spojení imisního stavu (tedy vznik stavu poškození životního prostředí) s emisí jako takovou (tedy koncentrací látky ve vypouštěném proudu) musela by být dle našeho názoru zpracována pro potřebu vodoprávních úřadů metodika, kterou by byly schopny se řídit při

ukládání povinnosti vyhodnocování kontinuálního monitoringu. Mělo by být jednoznačně stanovitelné, **při jakých limitech v místě vypouštění se bude jednat o havárii s reálným dopadem na životní prostředí. Z návrhu není jasné, jakým způsobem se s tímto chce předkladatel vypořádat.** Není možné tuto povinnost dávat do zákona, když nemáme stanovené limity, které budou mít negativní dopad na ŽP. Upozorňujeme, že v případě falešných poplachů může dojít k řadě neoprávněných zásahů do provozů, což s sebou může nést významné náklady pro provozovatele.

3. **Není znám žádný prováděcí předpis ani metodika, která by řešila vyhodnocování kontinuálního měření ve vztahu k pravidelnému provádění odběrů vzorků.** Jak bude řešena situace, kdy budou rozdílná data z kontinuálního měření oproti stanovení v akreditované laboratoři. Stanovení emisí ve vodách je často obtížné i v rámci stávajícího vyhodnocování v akreditovaných laboratořích (s odběrem vzorků bez kontinuálního měření), požadavek na kontinuální měření povede k řádovému zvýšení problému s věrohodností naměřených dat, která by v případě řízení výroby pomocí těchto dat znamenala výrazný dopad na výrobu dotčených zařízení bez relevantního skutečného důvodu.
4. Co je vůbec myšleno pojmem kontinuální měření. Svaz průmyslu předpokládá, že se jedná o období kontinuálního monitoringu u zdrojů znečišťování ovzduší. Domníváme se, že stanovení na úrovni jednotlivých zvláště nebezpečných látek nebo prioritních nebezpečných látek je úplně jiná disciplína z hlediska dostupnosti analyzační techniky, její spolehlivosti při nasazení ve vodním prostředí (což je oproti ovzduší zásadní rozdíl) a ekonomických dopadů na provozovatele.
5. Rovněž povinnost monitoringu „v místě vypouštění vod“ bude znamenat značné investiční (přivedení elektřiny a komunikačních sítí, zabezpečení) a provozní (spotřeba energií, ostraha) náklady. Odhad nákladů v RIA, je tedy dle našeho názoru značně podhodnocen.
6. Problém, který je dle našeho názoru úplně opomenut je nutnost zajistit v místě vypouštění vod dostatečnou infrastrukturu pro měření – napájení, osvětlení, ochranu a ostrahu. Přitom pozemek v okolí výpusti vůbec nemusí být v majetku provozovatele a přivedení sítí k některým místům může být značně komplikované. Vedle problému zabezpečení nelze opomenout ani fakt, že výpusti do jednotlivých recipientů jsou často společné pro více výrobních závodů a neslo by to s sebou jak další majetkové a smluvní vypořádání, tak procesní z hlediska určení původce havárie.
7. Žádáme o potvrzení, že návrh nezavádí povinnost pro všechny vymezené výpusti měřit vybrané látky paušálně, aniž by přihlédl k tomu, zda znečišťovatel s těmito látkami skutečně nakládá, nebo tyto látky jsou skutečně obsaženy v produkovaných a vypouštěných odpadních vodách. V některých případech je příslušným nařízením stanovena povinnost sledovat v odpadních vodách obsah takové vypouštěné látky, se kterou se v těchto provozech vůbec nenakládá (např. rtuť u elektráren a tepláren spalujících uhlí). Obsah rtuti je v těchto výpustech dlouhodobě diskontinuálně monitorován z důvodu jejího obsahu v uhlí a z výsledků vyplývá, že její koncentrace ve vypouštěné odpadní vodě je zpravidla pod mezí stanovitelnosti použité analytické metody. Riziko havarijního vypuštění nadlimitního množství rtuti lze přitom z povahy činnosti v takových provozech fakticky vyloučit.
8. Svaz průmyslu nesouhlasí s tvrzením, že zavedení kontinuálního měření dojde ke snížení počtu havarijních stavů. Havarijní situace jsou po většinou způsobené specifickým ojedinělým stavem, který kontinuální monitoring vůbec neovlivní. Jediné čeho monitoringem dosáhneme, je možné určení zdroje daného znečištění.

Tato připomínka je zásadní.

2. K § 40, odst. 2 - Havárií je vždy zhoršení nebo závažné ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod ropnými látkami, kyanidy, těžkými kovy, zvláště nebezpečnými závadnými látkami, prioritními nebezpečnými látkami, popřípadě radioaktivními látkami a radioaktivními odpady, nebo zhoršení nebo ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod v chráněné oblasti přirozené akumulace vod nebo v ochranném pásmu vodního zdroje.

Svaz průmyslu doporučuje upravit, tak aby za slovem vždy bylo slovo „závažné“.

Odstavec tedy bude znít:

Havárií je vždy "závažné" zhoršení nebo závažné ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod ropnými látkami, kyanidy, těžkými kovy, zvláště nebezpečnými závadnými látkami, prioritními nebezpečnými látkami, popřípadě radioaktivními látkami a radioaktivními odpady, nebo zhoršení nebo ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod v chráněné oblasti přirozené akumulace vod nebo v ochranném pásmu vodního zdroje.

Odůvodnění:

Tak, jak je text navržen by v podstatě jakékoliv vypouštění ropných látek, kyanidů atd. bylo vždy havárií a provozovatelé, kteří vypouští v souladu s platným povolením, by byli trvale původci havárie. S mírnou nadsázkou lze konstatovat, že jakékoliv vypouštění těchto látek je de facto zhoršením kvality vody. Domníváme se, že stávající úprava (používající slovo „závažné“) je praxí ověřená a dostatečná.

Z pohledu stavu vody v recipientu je nutno brát v úvahu, že kvalita vod osciluje a zpravidla není možné v dané době identifikovat příčinu změny jakosti vody; např. v kontaminaci ropnými látkami může být řada důvodů pro kolísání dané např. oplachem komunikací, což nebývá považováno za havárii. Dalším zásadním argumentem je skutečnost, že není k dispozici online výsledek imisního monitoringu, který by potvrdil ono zhoršení jakosti – není tedy s čím srovnávat.

Tato připomínka je zásadní.